

vodé, o tem nam vedó iz prakse še največ povedati vrtniki, ki si pridelujejo razno zelenjavo in vsakovrstne cvetice, pri katerih dela voda večkrat prava čuda, če jih pravilno zalivajo. Takisto se kaže voda tudi v rokah poljedelčevih čudotvorna, če ž njo prav namaka svoja zemljišča, kakor nam pričajo lombardski kmetovalci, kateri po 6krat do 7krat na leto kosé svoje namočene senožeti. Smelo torej rečemo, da je voda tista snov, od katere je največ zavisna živnost sléharne rastline!

Jesenski spomini.

1.

Kakó svoj mrkli grb
Jesen v prirodo črta!
Poletja zlati sèn
Pobegnil tù je z vrta . . .

Odevèl i méni cvet,
Zašlò je solnce moje:
Meglà čez srce gré,
Podeča vránov roje . . .

2.

Tù na vrtu še stojiš,
Ko jeseni brije piš,
Smrti izročèna,
Roža zapuščèna! . . .

Náda, osamela tù
Véneš mi na prsij dnù,
V srce zasajèna,
Níkdar razpuščèna . . .

3.

S tožèčim se glasom žerjavi
V dežele toplejše selé,
In ž njimi ihteči pozdravi
Od sévera k jugu hité.

Ob Muri na vrtu jesenskem
Mladenka stoji vzdihujóč:
»Pozdravite dom na Slovenskem! . . .«
Selílcem naroča plačóč.

4.

Drhtí usèhlo listje z vej,
Jesen rezkó prirodi vlada,
Takó v življenja mrazu, glej,
Od srca up za upom pada . . .

Ko zró veselje njih očí,
Sladák spomin mi v dušo sili:
Takó pod gajem kràj vasí
Nekdáj smo mi se veselili!

A tam otroci zlatih lás
Podé za listi se čez jarek,
Njih krik zvenèč odmeva v vás,
Zlatí jim lica sreče žarek.

A móžu v prsih tù sedaj
Veselja ní, ne jasne sreče:
V detinska leta me nazaj
Spominov ljubih sila vleče . . .

y.

